

Mart Lenardič

Skrol

Pred davnimi časi se je zgodilo, da sem bil močno in močno nesrečno zaljubljen. Izbranka mojega srca ni bila kaj posebnega, a vendarle privlačna in hudobna, kar je za zvrst sicer značilno. Po nekaj pretresljivih nočeh me je pač prevarantsko zapustila, odvihrala v življenje in me pozabila. Naredila je, kolikor sem pozneje izvedel, tudi dokajšnjo kariero – poročila se je z ladijskim kuharjem, še prej pa sta se prebila kar v polfinale lokalnega vseljidskega tekmovanja najlepših kmetiških parov – ampak to nikakor več ne sodi v dotično ljubezensko zgodbo.

Bil sem pač zelo mlad in zaletav in ni mi ostalo drugega kot trpljenje. Nisem bil ravno nedružaben, pa sem najbolj trpel, ko so bili drugi veseli in razigrani. Ob enem takih škandalov sem spoznal ptičko, se pravi pičko, Marjetko po imenu; kot bi bila naročena, da mi uniči nadaljnjih nekaj let življenja. Bila je ena tistih neznosnih, čustvujočih dolgodlakic, brez najosnovnejšega okusa že glede oblačenja, kaj šele obnašanja. Kot ris je popadla moje trpljenje in kmalu zatem tudi grozotnega konj strahovalca, predla mi je v uho in pihala na dušo ter si me tako – braniti se niti nisem utegnil – pridobila za stalnega ljubimca. Razumljivo, da so mi konec koncev teknili ljubeča roka, toplo, varno naročje in – kaj bi se sprenevedali – nikakor ne slabo oblikovani seski. In slapovi las, ki so se lesketali na blazini kot griva žrebca, ki je silnega Friderika II. Celjskega nosil.

Kaj posebnega o najinem dolgem, a dolgočasnem druženju ni povedati. Veliko sva čustvovala in se pomenkovala o strahotah življenja. Tudi sam sem se brezvoljno odeval v brezoblične krpe, mestoma celo indijske. Če sem v možati družbi izpil (celotno!) pivo, je ženska še tri dni preživljala histerične izpade, živčne polome in hude depresije. Na mamila, to sicer ključno civilizacijsko pridobitev, še misliti ni bilo. Postajal sem odurnež. Tudi spolnost ni bila prida. Sprva seveda z le-to ni škrtarila, a kaj kmalu so se med naju vrinila grozovita čustva. Klicala me je – težko priznam – »moj mali Bimbo«. Njeni utori so si me zaželeli samo, kadar sem si vzel pol dneva časa za »uvodne« razgibancije. Pa še

to ni delovalo, če ni bila pri volji. V glavnem je bila (citiram) »žalostna, toda srečna«. Ali morda obratno, kaj vem. Za njenim na prvi pogled vedrim čelom so se skrivale razne tihe, trpke bolečine. Za temelj najini mukotrpnosti zavezi je izbrala princip »zvestobe«, kar me je prikrajšalo za prenekateri žmohtni goltljaj. Tudi pri protinaravnih samoizcejanjih sem si smel predstavljati samo njo. Globoko sem zabredel.

Zadevščina se je vse preveč vlekla. Nekajkrat sem obedeloval z njeno rodovino. Sčasoma sem k sreči po nesreči izvedel (po dobrodejni zaslugi zaposlitve sem bil namreč pogosto odsoten), da si je moja Marjetka tu in tam dala temeljito bodre ptiče vdevati (v poštev so prišli bivši in bodoči ljubimci in še kakšen podoficir) in si s tem nabrala novih zalag slabih vesti ter trpkih bolečin, pa tudi kako nemajhno merico slasti; ampak take novice so bile tudi edino, kar mi je še dodobra pognalo črno kri v nekdanjega vseuničevalca. K sreči sem se tedaj spet enkrat gigant-sko in nič manj nebulozno zaljubil; tokratna izbranka (kakopak kratko-lasata) je bila vredna greha in mojega genija, in kot za polovico pomla-jen sem se pognal v novo dvorjenje, pretiravanje in koprnjenje. Tudi pivo sem spet pil.

Za začetek sem mimogrede in s precej sreče Marjetko prevaral (posredi je bila njena prijateljica) in ji, sledeč pomembnemu principu »iskrenosti«, vse natančno popisal in priznal. Trije dnevi so šli k hudi-ču. Rane so bile globoke in strašne (čas jih zaceli, ma brazgotine ostane-jo), najina ljubezen oskrunjena, zapustiti pa me še vedno ni kanila. Ne bom razlagal kako, ampak dokaj kmalu sem dosegel tudi to. Pika.

Ljubezen s kratkodlako se je končala že na začetku in tragično. Komajda sem preživel. Popisal sem jo v nekaterih svojih obširnih, a zoprnih romanih, katerih s solzami oškropljene izvirnike sem ji redno pošiljal. Pustimo to. Marjetko sem medtem še nekajkrat srečal. Nevaje-na pretiranih sprememb je še dokaj časa tavalala naokrog z raznimi sum-ljivimi kompanjoni, kot bi jih po vrsti testirala. Naj ji bo lahka zemlja. Kar se mene tiče, sem še tu in tam pristal na neskončno modrovanje v dvoje in pokasiral težko prisluženo spolnost, pri kateri tudi ona ni skoparila z vulgarnim vednjenjem. Sicer pa, kot je znano, ljubezen terja celega človeka in Marjetka me ni mogla več niti najmanj zanimati.

Naneslo je tedaj spet enkrat, da sva se z Marjetko znašla skupaj v družbi, v katero sem sicer precej slabo spadal. Vsi so bili razigrani, jaz pa sem srebal pivo, ki sem si ga sam plačal. Nekateri udje družbe so šele pravkar izvedeli za konec najine zaroke. Marjetka jih je pozabavala z anekdoto o tozadevnih komentarjih neke znanke: »Oo, a tako? No, saj sem vedela, da to ne bo trajalo!« je oponašala znanko s spakljivim gla-som.

Udje so se prešerno smejali. Smeh je vsekakor veljal meni, Marjet-ka je bila namreč splošno priljubljena, vsaj v takih družbah. Najina trdovratna zveza jim že tako nikoli ni šla v račun. Zaškrpal sem z zob-mi. Tokrat je ona oskrunila najino ljubezen, se pravi zlasti mojo čast in

slavo. Ničesar nisem ukrenil. Samo pivo sem srebal in fantaziral, kaj vse bi ji lahko užaljeno zabrusil, kako vse bi jo lahko počil za uho in brcnil v ledvica. Še s psom bi šla, sem si mislil, rekel pa nisem nobene. Zvestobe sem bil rešen do smrti. Kmalu sem se mrmraje poslovil in izginil v noč.

Tukaj preskakujemo (tako se mi je zahotelo) precej precej let. Živel sem pri svoji ženski, dodelila mi je bila nekakšno pritlično sobico. Vse je bilo v redu. Pripeljati sem si dal svoj kavč, poležaval sem in motril predmete. Med drugim ni manjkalo pisanih slikarij. Niti ne tako poredko sem se ob oblačnih večerih preselil na vrt, k svoji ženski, ki je prijetno usločena ležala na robu bazena in proučevala neke papirje. Naslonil sem glavo na njene tople noge in mižal v svet. Včasih me je pičilo, pa me je slepa volja pognala na glavo v vodo. Izmed športnih panog sem za svojega vzel t. i. »mrtvaka«. Škržatje so bili prijetno diskretni. Življenje je presegalo moje nekdanje najbolj optimistične predstave. Tudi moja ženska, kakopak. Dihal sem, kolikor je bilo potrebno. Dišalo je po južnem vetru in eteričnih oljih.

Lepega dne se je – kot se to pogosto dogaja v ljubezenskih zgodbah – oglasil nebodigatreba telefon. Ker nisem spal in ker sem bil sam pri hiši, sem iztegnil roko in se oglasil. Le stežka sem povezal hrapav ženski glas s pravim, že pozabljenim imenom in pravimi neprijetnimi spomini. Bila je Marjetka, izdajalka ljubezni. Bila je nesrečna in želela je govoriti z mano. Kako se je dokopala do mojega naslova, nisem vprašal. Povabila me je na obisk in dodala, kot je bilo pričakovati, da je njen zaročenec za dalj časa odhitel v tujo državo. Kar predstavljal sem si ga, kako se tam zagrizeno ukvarja s strašanskimi opravki. Obljubil nisem nič, ampak že naslednjega dne sem nekolikanj razgibal ude, popokal potrebno opremo in se odpeljal.

Odprla mi je v preveliki kopalni halji; še vedno ni imela okusa, dasiravno se je sicer za silo naličila. Dišala je po kopéli. Opremo sem pustil skrito pred vrati in vstopil. Za spremembo sem ji dovolil tisti prijateljski poljub. Potem sva sedela na tepihu v njeni kamrici in sem jo poslušal. Bila je sredi hude preizkušnje, eksistencialne krize in mejne situacije hkrati. Nič novega, poznal sem jo kot lasten žep. Trajalo je in trajalo. Z »Bimboti« si me k sreči ni drznila obkladati. Mestoma sem diskretno podremuckal, za moč, kot se reče. Končno so prišli na vrsto topli, zaupni dotiki in objemi ter – po ustaljenem zaporedju – navsezadnje erotične dejavnosti. Obetal se je značilen slovanski »fuk skozi solze«, kot bi to morda formuliral Gogolj. Razgrnil sem tkanino ter se popasel po njenem telesu. Viharji časa so na njem zapustili nekaj sledov, sem ocenil. Genitalni predeli so jo, kot se zdi, še najbolje odnesli. Z draženjem nisem skoparil, da je stokaje iztegnila roki nad glavo. Kdor me pozna, takih pa ni ravno za vsakim vogalom, je že tri četrť uganil. S pasom prevelike halje sem ji kradoma, a jadrno pričvrstil roki k priročnima stebričema. Nekoliko sem jo presenetil, a je vendar še domne-

vala, da gre za nekakšno igro. No, pisanih indijskih cot po sobi ni manj-kalo, in kmalu je bila vsevprek zvezana kot muha v zasluženi pajčevini. Pridušeno sem pogolčal. Ko sem s flomastrom izmeril in preveril nekatere parametre (malo pa sem nezvesto telo tudi porisal, nisem si mogel kaj), ji je postalo jasno, da se ne šalim. Jela se je zvirati, cmizdriti, vpiti na pomaganje in me prepričevati, naj se vendarle spametujem. Utišal sem jo povsem enostavno (indijska roba). Malo sem še premislil, premeštil nekatere vezi in jo nastavljal v tisti priročni, simpatični položaj, ko gobček rije po blazini, seski bingljajo, zadek pa se visoko boči in ponuja. Precej je gódlja, ampak v glavnem se je po moje z zadevo že sprijaznila. Poznam jo. Tudi določena znamenja so mi pritrjevala.

Nisem si odpel hlač, temveč sem stopil ven po opremo. Vrvi in jermenov, ki sem jih bil za vsak primer prinesel, nisem potreboval. Torej sem zgolj pomignil svojemu kompanjonu, Skrolu, ki me je čakal pred vrati. Vstopila sva in pripravljena poslastica mu je hipoma pognala kri v glavo. Vneto jo je ovohal in obližnil, da bi prišel na okus. Marjetka je obupano renčala in cepetala v svojih sponah. Sicer sem se veselo hihital, ampak kljub vsemu nisem tako poniglav, kot bi utegnil zgolj na podlagi opisanega kdo oceniti. Imam mehko srce in pogled na človeško trpljenje mi zlahka prekriza načrte; k sreči ne načrtujem ravno pogosto. Skratka, premislil sem si. Pograbil sem kompanjona, tik preden se je zares lotil posla. No, skoraj tik preden. Negodoval je, a sem ga prepričal. Tudi Marjetko sem za prvo silo osvobodil spon. Verjetno se me še danes spominja s hvaležnostjo. Avantura me je utrudila. In da ne bo kdo mislil, da je Skrol kak oduren, star, sadističen možakar. Moj tovariš je, nasprotno, mlad, lepo raščen doberman.